
2018

ESTRATÈGIA I ACCIÓ REPUBLICANA

QUÈ PODEM FER ARA?

Índex

1. Introducció

2. Desplegar l'estratègia i l'acció republicana

2.1. Construir una institucionalitat republicana sobirana

2.1.1. L'Assemblea de Representants del Poble Català

2.1.2. El Consell per la República

2.2. Coordinar l'acció dins les institucions del règim en una perspectiva republicana

2.3. Lluita antirepressiva: unitat i defensa política

2.4. Desplegar una política internacional audaç i multilateral

2.5. Congrés Nacional del Poble Català (CNPC) com a instrument unitari

2.6. Activar el Procés Constituent

2.7. Lluita contra l'ocupació, resistència no-violenta i boicot

2.7.1. Què entenem per ocupació i com es pot combatre?

2.7.2. Orientació estratègica: un torcebraç de legitimitats

2.7.3. Accions

3. Consideracions finals

1. INTRODUCCIÓ

Ara ja no ens aturarem. Perquè aturar-se seria perdre. Continuarem i persistirem fins que aconseguirem desfer-nos dels abusos d'aquest estat espanyol oligàrquic, mafiós i autoritari. La seva mateixa arbitrarietat ens fa tenir més força i més impuls de llibertat. La repressió d'aquest estat hostil genera grans mobilitzacions de protesta que mostren el rebuig que provoca i la voluntat creixent d'alliberar-nos-en.

El fet és que l'Estat espanyol s'està realment enfonsant en el fang, enterrant-se a Catalunya; està aconseguint que cap persona amb sentiments democràtics mínims tingui cap mena d'interès a pertànyer a aquest estat arbitrari i basat en la imposició.

El més sorprenent d'aquesta confrontació és, però, que aquest procés de desconnexió d'àmplies masses populars a Catalunya no sembla que comporti cap intent de modificació del seu programa sinistre de repressió, per part de les forces que dominen aquest règim espanyol franquista ressuscitat. En la seva ideologia d'inspiració militarista, l'Estat espanyol no té cap altra proposta envers Catalunya que la continuació de la repressió i la guerra psicològica, amb l'únic objectiu d'esclafar i provocar la por: l'instrument d'adhesió és només la por i la coacció. Avui ja tenim la convicció plena que, al nostre país, ells ja no hi volen ciutadans democràtics sinó tan sols esclaus. I els volen (ens volen) espanyolitzats a fons, és a dir, castellanitzats i descatalanitzats, i fins i tot adoradors de les forces d'ocupació espanyoles. I la veritat és que no se'n sortiran perquè el que fan va en sentit contrari, fomenta només un rebuig creixent.

I precisament ara que és més evident que mai aquest caràcter autoritari de l'Estat; ara que es confirmen les continuïtats amb el franquisme, fruit dels fracassos i renúncies de la Transició que ja llavors va denunciar l'independentisme; ara que la nostra societat ha pogut veure que els drets democràtics poden ser suspesos en pro de la unitat d'Espanya; ara, no s'entendria que s'imposés el derrotisme o que es volgués apaivagar el combat republicà pensant que així afluixarà la repressió.

NO S'ENTENDRIA QUE S'IMPOSÉS EL DERROTISME O QUE ES VOLGUÉS APAIVAGAR EL COMBAT REPUBLICÀ PENSANT QUE AIXÍ AFLUIXARÀ LA REPRESSIÓ

L'Estat espanyol es troba al límit de la fallida, segrestat per un govern de lladres que ha saquejat el país, amb un poder judicial corromput al servei exclusiu de l'executiu i les elits extractives, i amb un poder mediàtic putrefacte, que atia la catalanofòbia com a via d'escapament per al descontentament popular i, alhora, com a mitjà per garantir la supervivència econòmica del règim a curt termini.

Ara bé, no tenim al davant un contrincant democràtic, que a través simplement dels nostres raonaments acabi accedint, per exemple, a un referèndum acordat. Lamentem que una part del moviment independentista encara sigui reaci a entendre la naturalesa de l'Estat espanyol, intrínsecament oligàrquic i autoritari; i continui enganyant-se amb falsos eslògans idealistes o mecanicistes. Els fets, passats i presents, ens demostren que l'Estat espanyol i els poders que el formen mai permetran de bon grat l'emancipació del poble català, fet que contradiria la seva doctrina fundacional (el nacionalisme exclouent i unitarista), ni s'avindran a aturar l'espòli econòmic del nostre poble, font primordial de la seva supervivència. En aquest mateix sentit, en la mesura que l'Estat vegi que la repressió causa l'efecte desitjat, no dubtarà a utilitzar-la de manera sistemàtica.

NO TENIM AL DAVANT UN CONTRINCANT DEMOCRÀTIC, QUE A TRAVÉS SIMPLEMENT DELS NOSTRES RAONAMENTS ACABI ACCEDINT, PER EXEMPLE, A UN REFERÈNDUM ACORDAT

Tampoc tenim davant un Estat amb una crisi prou gran per generar, per si mateixa, l'escenari d'autodeterminació dels pobles. Finalment, no estem envoltats d'un entorn geopolític que prioritzi els drets democràtics dels pobles a la unitat dels estats. Però en canvi tots aquests elements (les nostres raons, les seves febleses i les aliances internacionals) poden ser determinants si els consolidem amb la lluita.

Per això és implantejable una estratègia de replegament i retorn a l'autonomisme. No hi ha ningú que la contempli com a opció seriosa: ni l'espanyolisme, decidit a liquidar qualsevol fet diferencial que contradigui el seu nacionalisme supremacista i excloent; ni el poble català, conscient que és morta des del 2010. La República Catalana és l'única via factible, i la seva construcció tan sols serà possible a través de la confrontació democràtica entre un poble organitzat i un estat com més va, més putrefacte.

Els tribunals i el ministeri d'Hisenda espanyol no es cansen de demostrar que és impossible fer veritables polítiques d'igualació social des de les institucions autonòmiques i sota el jou de l'Estat espanyol. El discurs reformista és una fal·làcia. L'eixamplament de la base republicana no vindrà donat per renúncies, sinó per intensificar la lluita democràtica en defensa dels nostres drets i llibertats, denunciant el caràcter oligàrquic i extractiu de l'Estat espanyol, i lligant la lluita republicana a les lluites i conquestes socials.

Triar el terreny de lluita

Tota aquesta ofensiva de l'Estat franquista no ha de quedar sense resposta. Però cal que tinguem molt clar que, en la nostra resposta, som nosaltres els qui hem de triar el terreny que ens sigui més favorable; no hem de jugar en el terreny que trien ells, que és el de la judicialització, l'amenaça i la violència.

És per això (perquè hem de saber triar el terreny més favorable a la nostra lluita) que és absurd pensar-se que el nivell màxim de confrontació ha de ser el Parlament de Catalunya. Les institucions autonòmiques catalanes no poden ser avui la punta de llança de res. Han de ser més aviat una paret, un mur de contenció en defensa dels drets del poble català i de denúncia i cobertura als avenços del moviment popular cap a la Independència i la República, a partir de la protecció dels drets democràtics, incloent-hi el dret d'autodeterminació.

Des de Poble Lliure creiem que l'independentisme ha de dotar-se d'una estratègia de ruptura que contempli i prevegi les vicissituds intrínseques de l'enfrontament entre el nostre projecte republicà democràtic i un estat autoritari.

L'INDEPENDENTISME HA DE DOTAR-SE D'UNA ESTRATÈGIA DE RUPTURA QUE PREVEGI L'ENFRONTAMENT ENTRE EL NOSTRE PROJECTE REPUBLICÀ DEMOCRÀTIC I UN ESTAT AUTORITARI

Considerem que els elements que apuntem a continuació són prioritaris per poder desplegar una estratègia republicana de ruptura efectiva. Els presentem des d'una doble perspectiva: com a propostes estratègiques adreçades al conjunt del moviment republicà, i com a idees de mobilització i enquadrament per a tots i cadascun dels militants i simpatitzants.

DESPLEGAR UNA ESTRATÈGIA REPUBLICANA

2. DESPLEGAR UNA ESTRATÈGIA REPUBLICANA

2.1 Construir una institucionalitat republicana sobirana

Per tal d'assegurar eines de representativitat política deslliurades de l'estreta vigilància i la repressió que imposa el règim, cal construir institucions que puguin recollir la voluntat popular i fer-la efectiva a diferents nivells, ja sigui per exercir la representativitat legítima del poble català, com per contribuir a les tasques de debats constituents de la República Catalana, i impulsar la construcció d'estructures clau pel desplegament del projecte republicà. Aquestes noves eines d'institucionalitat republicana, més enllà de com s'acabi articulant l'òrgan de reconeixement del Govern efectiu a l'exili, haurien de ser:

2.1.1 L'Assemblea de Representants del Poble Català, òrgan de legitimitat democràtica, que hauria d'agrupar tant els representants electes en els Parlaments català, espanyol i europeu com els representants municipals.

ACCIONS

Si ets un càrrec electe (regidor/a, alcalde/essa, diputat/da), promou l'associació amb altres electes a nivell comarcal o territorial, per donar força de base a l'Assemblea que s'ha d'acabar constituint.

2.1.2 El Consell per la República, òrgan executiu de desplegament de la República Catalana, que hauria d'agrupar representants de partits i entitats compromesos amb el projecte republicà i que assumeixi la coordinació i l'impuls de campanyes i projectes a tots nivells, amb especial èmfasi a la internacionalització. Aquest òrgan hauria d'estar ubicat fora de l'abast de la judicialització espanyola i presidit per la màxima autoritat representativa.

2.2 Coordinar l'acció dins les institucions del règim en una perspectiva republicana

Cal evitar l'assalt a les institucions per part dels partits que serveixen l'estratègia repressiva de l'Estat, tant a nivell municipal com autonòmic, tot

assumint-ne sempre que es pugui el govern i desplegant-hi polítiques públiques el més decents possibles dins l'actual marc jurídic-polític.

En aquest sentit, cal un acord polític entre les forces republicanes amb aquest doble objectiu: garantir alcaldies i governs republicans, i desplegar polítiques de cohesió i igualació social, d'aprofundiment democràtic, de lluita contra la corrupció, i de suport al teixit social i les iniciatives populars.

Enfront les institucions espanyoles, com el Congrés i Senat espanyols, cal seguir una estratègia de desgast, boicot i denúncia permanent que afebleixi tant els fonaments del règim com qualsevol govern hostil al reconeixement dels nostres drets polítics.

Amb relació al Parlament Europeu també cal plantejar una línia d'acció unitària per la denúncia sistemàtica del caràcter autoritari i demofòbic de l'Estat espanyol i la complicitat de les elits europees en la repressió contra el poble català, així com la recerca d'aliats per al reconeixement de la República Catalana.

2.3 Lluita antirepressiva: unitat i defensa política

Cal integrar els judicis i empresonaments com un front més de lluita per la República. Un dels efectes de la repressió és la divisió del moviment i la recerca de sortides individuals, i per això és molt important el treball d'acompanyament de les persones represaliades i del seu entorn familiar i social.

Però ha de ser una unitat en base a la defensa política de totes les persones encausades. Cal afirmar totes les accions fetes com a legítimes, ja que es basen en la defensa per vies democràtiques i no-violentes del dret a l'autodeterminació, recollit per les Nacions Unides. Cal consolidar la coordinació de les diferents defenses i caminar també cap a una línia comunicativa també unificada, a l'estil de la Comissió de Portaveus dels independentistes detinguts el 1992 en l'Operació Garzón.

ACCIONS

Participa dels diferents grups de suport a les persones represaliades, així com de les mobilitzacions. Defensa que només la República ens pot dur a una democràcia real on es respectin els drets humans.

2.4 Desplegar una política internacional audaç i multilateral

En l'actual context internacional, la millor garantia d'independència és tenir unes relacions internacionals tan àmplies, variades i significatives com sigui possible.

En el marc de l'Estat espanyol, cal definir una estratègia comuna amb la resta de pobles i d'agents polítics partidaris de la ruptura, de cara a afeblir el règim i facilitar-ne la caiguda.

En el marc europeu, cal cercar aliats en la denúncia de la regressió en drets a l'Estat espanyol (llibertat d'expressió, dret a la protesta, impunitat de l'extrema dreta, paper de la judicatura, tergiversació del delictes d'odi...) i en defensa de l'aprofundiment democràtic i del reconeixement del dret a l'autodeterminació.

A nivell global, cal cercar activament aliats polítics, econòmics i estratègics per al reconeixement i el desplegament de la República Catalana. Una cerca que ha de superar l'esquema mental reduccionista del sotmetiment a uns únics possibles aliats.

ACCIONS

Si vius fora dels Països Catalans, organitza't en els col·lectius republicans com els CDR, l'ANC o la CUP Extérieurs, per promoure accions públiques que emplacin la societat, les organitzacions i les forces polítiques del país on vius, en favor dels drets civils i polítics, contra la repressió i en denúncia de l'autoritarisme de l'estat espanyol.

2.5 Congrés Nacional del Poble Català (CNPC) com a instrument unitari

Per tot plegat el moviment per la Independència i la República s'ha d'organitzar d'una manera més i més sòlida. En aquest sentit, ens cal unificar totes les potencialitats en una sola proposta organitzativa, el Congrés Nacional del Poble Català: una agrupació tant de les realitats territorials, sectorials i cíviques del moviment, com de la legitimitat representativa que s'està articulant a l'exterior. Els partits polítics també s'hi haurien d'integrar per a aquesta nova etapa de lluita i contribuir, per tant, a

enfortir des del camp institucional els objectius del conjunt.

El Congrés enfortirà el moviment republicà perquè serà un espai per debatre i confluïr en les anàlisis i en les propostes d'acció, superant col·lectivament la desorientació que hi ha en molts sectors del moviment en els darrers mesos.

ACCIONS

Participa de les diferents organitzacions del moviment republicà (CDR, ANC, Òmnium, sindicats, ateneus i casals, col·lectius locals, col·lectius feministes, ecologistes, LGBTI...) i promou les dinàmiques que tendeixin a la unitat d'acció.

2.6 Activar el Procés Constituent

La força que empeny el nostre poble cap a la República també s'explica per la voluntat d'obrir un Procés Constituent. Cal que ja des d'ara es promoguin els debats constituents, desplegant-los a nivell sectorial i territorial.

Hi ha alguns àmbits de lluita en els quals els debats constituents poden ser un espai d'enfortiment mutu, tant pels moviments populars com per a l'estratègia republicana. Especialment el moviment feminista, assenyalant els debats i continguts constituents de la República feminista; l'ecologisme (República ecologista); i el sindicalisme, un àmbit en el qual les cúpules d'UGT i CCOO frenen el debat entre els afiliats per a poder continuar exercint, com fan, de sòlid pilar de l'Estat espanyol.

Les dinàmiques populars que vam teixir en defensa de l'1-O han de mantenir-se i créixer, agrupant els sectors socials diversos que a través dels debats constituents aniran bastint la República des de baix.

Una menció especial mereix la qüestió de l'enfrontament social que promouen l'Estat i els seus aliats, tractant d'espantar una part de la societat catalana i posar-la a la defensiva contra el dret a l'autodeterminació i el projecte republicà. Cal combatre-ho amb treball de base, defensant les polítiques i les accions que augmentin la cohesió social, identificant la

República com un projecte de drets i llibertats (confrontat amb la regressió que imposa l'Estat espanyol) i promovent la vida republicana, donant una nova empenta als casals i ateneus.

ACCIONS

Reforcem els moviments populars, l'associacionisme i el sindicalisme nacional i de classe, i promovem dinàmiques com els debats constituents.

2.7 Lluita contra l'ocupació, resistència no-violenta i boicot

Perquè la República Catalana sigui una realitat, cal desfer l'ocupació. La lluita contra l'ocupació no és altra cosa que el conjunt d'iniciatives cíviques i mobilitzacions que tenen com a objectiu combatre sistemàticament totes les formes d'ocupació i mostrar el nostre rebuig l'oligarquia estatal, fins a fer-los comprendre que la nostra llibertat és millor per a ells que no pas voler-nos mantenir esclavitzats per la força a Espanya.

Aquesta lluita "no violenta" però "activa" ja s'està desenvolupant per mitjà de la dinamització de nombrosos grups de defensa de la República arreu del territori

2.7.1 Què entenem per ocupació i com es pot combatre?

Entenem per ocupació la forma de dominació d'un poder absolut en què la vida social, política i econòmica d'una societat es troba sota el control d'aquest poder, de manera que aplica de manera sistemàtica la seva voluntat passant per damunt de la voluntat de la població ocupada. És, per tant, una forma d'actuació que és, evidentment, contrària als principis democràtics no només perquè la voluntat de la societat ocupada no és respectada sinó perquè també les seves decisions i les seves lleis són vulnerades impunement, pel fet que el marc polític i jurídic dominant protegeix l'abús de poder.

L'ocupació és producte de la força i la violència exercides contra les persones i té un origen militar. Diem, així, que un país és ocupat militarment quan les forces armades d'un altre país controlen el territori i, en última instància, també la vida social de la població. En el cas dels Països Catalans el primer moment de l'ocupació va ser la derrota de les

institucions de la terra enfront els Borbons (1707-1714-1715), que va consolidar un sistema de govern amb un enorme pes de l'exèrcit. El període de llibertats que va significar la República va ser esclafat pel franquisme, que va retornar l'hegemonia al militarisme espanyolista, en la seva variant feixista, i que alhora va consolidar una oligarquia que la Transició va deixar intacta, i uns aparells d'Estat igualment no depurats, especialment la policia i la judicatura.

L'ocupació militar es fa menys visible quan l'ocupant ha generalitzat el seu marc mental i ha desplegat el seu aparell jurídicoadministratiu. I només és possible si compta també amb la col·laboració d'una part de la població de la nació dominada. Són els sectors que als Països Catalans s'han anomenat, històricament, "botiflers", vinculats en general a les classes dominants autòctones i aliades amb el poder ocupant.

A nivell esquemàtic, les bases del règim i de l'ocupació són les següents:

1. L'instrument fonamental és la repressió policíaca i militar, que hem esmentat abans. Sovint es manifesta en forma latent o com a amenaça. Davant aquesta força violenta el moviment popular hi oposa la resistència no violenta activa.

2. La "gestió quotidiana" de l'ocupació té lloc per mitjà del poder polític i administratiu de l'estat, que s'esforça a aplicar les seves lleis pensades per a mantenir l'ocupació. Dins l'Estat espanyol l'administració d'aquest Estat és reforçada per les estructures d'algunes empreses monopolístiques (sovint creades pel franquisme o amb capital de règim monàrquic i algunes encara actives com Correus, Telefònica, Renfe, Adif, Iberia...). La resposta contra aquest instrument polític-administratiu és la lluita política a tots nivells, la resistència a les pressions espanyolitzadores de l'Administració i la denúncia dels representants de l'Estat espanyol (que cal que vagi essent persones non-grates a la majoria d'institucions catalanes).

3. L'aparell judicial reforça el paper dels dos instruments descrits més amunt com ho hem pogut veure en moments d'increment de l'ocupació espanyola (concretament els mesos darrers). L'aparell judicial espanyol es mou molt sovint per una ideologia d'inspiració franquista amarada de tics militaristes.

4. L'economia és a la base de l'ocupació. L'espoliació fiscal és la raó de fons de l'ocupació política i ha de ser denunciada permanentment i s'han de treballar mesures per a poder-la contrarestar (tancament de caixes, etc). Com a mesura d'acció permanent cal tenir en compte que el cor del poder de l'Estat són les empreses de tipus monopolístic agrupades al voltant del conegut complex de l'IBEX-35. Es tracta d'empreses extractives que operen damunt uns clients captius (per als quals és molt difícil escapar de l'obligatorietat de recórrer al subministrament de serveis d'ús quotidià). Sense mantenir la fortalesa econòmica d'unes empreses que cotitzen a la borsa, l'imperi de l'Estat espanyol s'esfondra.

5. Com sabem, l'Estat espanyol se serveix de partits i organitzacions d'inspiració franquista i/o falangista amb moltes connexions amb les forces armades i una petita part del funcionariat, hereu també del franquisme. Aquests no s'han de considerar simples opcions dins el ventall d'idees democràtiques, sinó com a eines de suport a la repressió de l'Estat.

2.7.2 Orientació estratègica: un torcebraç de legitimitats

La nostra lluita contra l'ocupació, en el moment actual del moviment popular per la Independència i la República catalana, s'ha de situar dins el que és el dilema fonamental que interpel·la la societat catalana, entre el poder ocupant (el règim monàrquic espanyol, corrupte, encara vigent a casa nostra) i la defensa de la República catalana naixent.

Es tracta d'un torcebraç de legitimitats que hem d'aconseguir vèncer aportant la màxima força a la legitimitat de la República catalana i llevant-la al règim monàrquic espanyol al nostre país (i arreu). Aquest torcebraç només es pot guanyar si aconseguim que les classes populars en el seu conjunt s'adhereixin de manera massiva a la proposta política i social de la República catalana independent tot rebutjant i arraconant el poder del règim monàrquic espanyol, identificat amb la corrupció, l'opressió i la manca de democràcia.

El decantament del suport a la legitimitat republicana catalana es produirà quan les forces del règim monàrquic espanyol comencin a veure talment possible la implantació del nou poder que s'afebleixi l'afecció de sectors majoritaris de l'Administració, envers l'antic règim.

Com a **conclusió pràctica**, diríem que l'ocupació es pot combatre i vèncer per mitjà d'una triple acció:

- A. Per la mobilització constant (protesta, rebuig, denúncia etc.).
- B. Per mitjà de la resistència i la desobediència a les decisions de l'ocupant.
- C. Mitjançant l'obstrucció al funcionament administratiu i econòmic del poder opressor.

A través de la lluita no-violenta i del boicot, amb la força suficient per aconseguir el reconeixement del nostre dret democràtic a l'autodeterminació.

2.7.3 Accions

Accions de propaganda: denúncia de l'ocupació; i legitimació de la República

Es tracta d'activar campanyes de denúncia de diferents formes d'ocupació i d'opressió: ocupació de les forces militars i policiaques, del sistema judicial, dels partits obertament implicats en l'ocupació, etc. Mocions municipals on es declari "persona non grata" tot aquell que s'hagi destacat per accions repressives contra Catalunya etc. Accions de rebuig al règim monàrquic espanyol, etc. Plaques de carrers o places amb el nom de l'1 d'octubre o noms de persones lluitadores exemplars, etc. Denúncia de l'opressió social del règim monàrquic, etc. L'objectiu polític de la propaganda ha de ser el règim monàrquic espanyol corrupte i contrari a les classes populars de Catalunya.

En aquesta activitat cal difondre eslògans amb aspectes concrets de l'ocupació: Fora les forces d'ocupació / Fora jutges franquistes / Diguem NO a l'ocupació, etc. / La monarquia contra el poble – República / La monarquia contra les pensions . República / La monarquia contra el català – República catalana / La monarquia contra l'escola – República catalana, Ciudadanos i PP contra les pensions dignes. Eslògans sempre acompanyats d'un lema identificador com **"PER UN POBLE LLIURE"**.

Accions de rebuig i càstig contra l'economia extractiva del règim

Cal incentivar l'abandó massiu de les companyies de l'IBEX-35 o de capital franquista per a adreçar el consum a empreses i companyies autòctones o "neutrals".

El lema genèric per a aquesta mena d'accions podria ser: **IBEX-35 ELLS ABUSEN, NOSALTRES ELS PLANTEM.**

Aquestes accions es poden portar a terme en dues grans línies:

(a) Difonent uns criteris generals de consum que caldria que fossin seguits de manera regular pel màxim nombre de persones en la seva vida quotidiana .

(b) Per mitjà de la impulsió de campanyes concretes (de trasllat d'adscripcions a serveis) adreçades a objectius ben definits. Les empreses construïdes damunt clients captius (elèctriques, gas, telefonia, banca, autopistes, etc.) demanen tractaments específics perquè no són d'aplicació immediata i requereixen un mínim de preparació. Per això suggerim que es portin a terme per mitjà de campanyes en les quals, dins un termini de temps concret (un mes, per exemple), es faci un canvi de companyia a tota la comarca, poble o barri. Proposem com a objectius primers, els canvis successius de companyia elèctrica (d'Endesa a Som energia, per exemple) i de Gas (d'Enagás, Endesa, Gas Natural a Catgas). Al mateix temps es pot fer el trasllat de dipòsits bancaris (de Banco Santander, Bankia, Bankinter, BBVA, CaixaBak, Banc Sabadell... a Caixa d'Enginyers o alguna Banca ètica catalana).

En aquests casos la propaganda de suport podria ser: **PLANTEM LES ELÈCTRIQUES DE LA MONARQUIA / PLANTEM EL GAS DE LA MONARQUIA** etc. / **PLANTEM-LOS: PLANTEM ELS BANCOS DE LA MONARQUIA**, etc. Eslògans sempre acompanyats d'un lema identificador com l'esmentat "PER UN POBLE LLIURE.

Com a consideració general cal afegir que l'economia del poder ocupant pot ser controlada o dificultada també per mitjà d'accions que poden incidir en la fase de la distribució comercial, una pràctica que demana un grau d'organització i de preparació important.

CONSIDERACIONS FINALS

3. CONSIDERACIONS FINALS

Si al llarg dels mesos vinents **impulsem iniciatives** en diferents línies d'acció com les assenyalades, haurem avançat en el camí d'aconseguir una nova dinàmica que permetrà, al moviment per la Independència i la República catalana, **reprendre la iniciativa i avançar** de manera decidida cap al nostre objectiu.

@Poble_Lliure · info@poblelliure.cat · www.poblelliure.cat